

гѹптаните съ лѣкаѳина писали на царството ти, и на мене, но да даде Богъ да го намѣратъ поско-ро на главыѣте си, понеже азъ самъ вѣренъ, както Богъ знае. Александръ отвѣщавалъ: Истина дѣлаше Филиппе, лѣкаръ неизгѣбова царьствъ си, зашчо треба да има голѣма надежда на него. И тогава Александръ лѣгналъ, и спалъ оный дѣнь цѣлъ, а вечертьта станалъ, и повелѣлъ да стидатъ при него Македонците, и вечералъ съ тѣхъ, и пакъ спалъ сичката нощь, и си починалъ.

АЛЕКСАНДРЪ ОБЛАДАВА ЕГУПЕТЪ.

На оутрето Александръ повелѣлъ да се вооружѣ войската му добре, и излѣзли на бой. Закачели да се бѣатъ около крѣпостьта, и фярлели сичките каменѣ вътре, и стрѣли толкова много, гдѣто егѹптаните извѣкали съ голѣмъ гласъ, и рекли: царь Александре соотѣственниче, сѣне на-царь Нектенави! и оумилостиви ны, и прѣими благоутрѣбие за да се неизгѣбеме сички. Александръ като чѣлъ тѣмъ рѣчи, повелѣлъ и пристаналъ бойствъ, влѣзналъ въ крѣпостьта, и му се поклонили сичките. Тогава имъ рѣкалъ: какъ ме рекохте, зашчо самъ сѣнъ на-Нектенави царь вашего. А тѣи му отвѣщали: Нектенави, когато излѣзе стъ егѹпетъ, остаѳе ни едно писмо, което вѣрдиме и до сега, и стъ него се познаватъ сичките.